



REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
Zagreb, Trg Johna Fitzgeralda Kennedyja 11

P-185/2021-48

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Zagrebu, po sutkinji Aleksandri Gumzej, na temelju pisanog prijedloga više sudske savjetnice Teodore Gregurić Šoštarić, u pravnoj stvari tužitelja CLICK AND TRIP j.d.o.o., OIB: 29035192355, Petrčane Ulica V 15, Petrčane, zastupan po punomoćniku Tomislavu Nemariću, odvjetniku u Zadru, protiv tuženika Hrvoja Stankova, vl. obrta "PROLINK", OIB: 83511032100, Zagreb, Ferkovići 1, zastupan po punomoćniku Damiru Sajku, odvjetniku u ANIĆ I PARTNERI odvjetničko društvo javno trgovačko društvo u Zagrebu, nakon održane i zaključene javne glavne rasprave 9. lipnja 2026. u prisutnosti punomoćnika tužitelja i punomoćnika tuženika, radi naknade štete u iznosu od 40.834,34 EUR, 15. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi:

" 1. Nalaže se tuženiku HRVOJU STANKOV, OIB: 83511032100 isplatiti tužitelju CLICK AND TRIP j.d.o.o. turistička agencija i usluge, Petrčane, na ime plaćenog troška temeljem Ugovora o poslovnoj suradnji, iznos od 28.500,00 kn s zakonskom zateznom kamatom na prednji iznos koja teče od 8.3.2018. god. pa do isplate po stopi koja se određuje uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatom za referentno razdoblje koje je prethodilo tekućem polugodištu za 5 postotnih poena, u roku od 8 dana.

2. Nalaže se tuženiku HRVOJU STANKOV, OIB: 83511032100 isplatiti tužitelju CLICK AND TRIP j.d.o.o. turistička agencija i usluge, Petrčane, na ime plaćenih troškova, ukupni iznos od 79.166,37 kn s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom na prednji iznos koja teče i to:

- na iznos od 2.721,99 kn od 5.3.2018. god.;
- na iznos od 11.875,00 kn od 6.6.2018. god.;
- na iznos od 3.750,00 kn od 19.6.2018. god.;
- na iznos od 3.750,00 kn od 21.10.2018. god.;
- na iznos od 31.250,00 kn od 14.5.2018. god.;
- na iznos od 11.709,38 kn od 12.3.2018. god.;

- na iznos od 160,00 kn od 30.5.2018. god.;
- na iznos od 2.600,00 kn od 1.6.2018. god.;
- na iznos od 1.162,50 kn od 13.4. 2018. god.;
- na iznos od 8.812,50 kn od 1.6.2018. god.;
- na iznos od 375,00 kn od 4.5.2018. god.;
- na iznos od 500,00 kn od 27.3.2018. god. i
- na iznos od 500,00 kn od 21.5.2018. god., pa sve do isplate,

po stopi koja se određuje uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatom za referentno razdoblje koje je prethodilo tekućem polugodištu za 5 postotnih poena, u roku od 8 dana.

3. Nalaže se tuženiku HRVOJU STANKOV, OIB: 83511032100 isplatiti tužitelju CLICK AND TRIP j.d.o.o. turistička agencija i usluge, Petrčane, na ime očekivane a neostvarene dobiti za sezonu 2018. god. isplatiti iznos od 200.000,00 kn s zakonskom zateznom kamatom na prednji iznos koja teče od 1.10.2018. god. pa do isplate po stopi koja se određuje uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatom za referentno razdoblje koje je prethodilo tekućem polugodištu za 5 postotnih poena, u roku od 8 dana.

4. Nalaže se tuženiku HRVOJU STANKOV, OIB: 83511032100 naknaditi tužitelju CLICK AND TRIP j.d.o.o. turistička agencija i usluge, Petrčane, prouzrokovane parnične troškove, u roku od 8 dana."

II. Nalaže se tužitelju naknaditi tuženiku troškove parničnog postupka u iznosu od 7.900,00 EUR, u roku od 15 dana.

III. Odbija se tuženik sa zahtjevom za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 3.875,00 EUR kao neosnovan.

IV. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 10.496,45 EUR kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi od 20. studenog 2018. navodi da je Roko Stanišić, osnivač i zastupnik po zakonu tužitelja, u listopadu 2017. krenuo u pregovore s tuženikom oko izrade i održavanja mobilne aplikacije budući da je namjeravao osnovati trgovačko društvo koje bi se bavilo uslugama posredovanja u rezerviranju smještaja na plovilu ili charteru između korisnika navedene usluge te vlasnika broda odnosno chartera, kao i u posredovanju charter izleta, shuttle izleta, ronilačkih izleta i sl. Između Roka Stanišića i tuženika da je uspostavljena komunikacija putem elektroničke pošte te da je tuženik odmah poslao i ponudu za izradu te mobilne aplikacije. Nakon usuglašavanja oko cijene i nakon što su se osobno našli, tuženik da je obećao izraditi pilot aplikaciju još u studenom 2017. Nedugo nakon toga, u siječnju 2018. nakon što je između stranaka uspostavljen odnos uzajamnog povjerenja i nakon što je tuženik obećao da će u razumnom roku izraditi mobilnu aplikaciju koja bi trebala u punoj funkciji biti prije

početka ljeta 2018., Roko Stanišić da je osnovao trgovačko društvo, ovdje tužitelja, čiji je predmet poslovanja prvenstveno trebala biti usluga turističke agencije. Tužitelj da je 8. ožujka 2018. uplatio tuženiku iznos od 3.782,60 EUR (ranije: 28.500,00 kuna) za dogovorenu uslugu, pri čemu da je tuženik trebao u roku od 2 mjeseca od navedene uplate izraditi potpunu mobilnu aplikaciju da bi tužitelj pred početak sezone trebao započeti s bukiranjem izleta i pripremom pružanja ostalih izleta zbog kojih je i osnovao trgovačko društvo. Pisani ugovor o poslovnoj suradnji da je sklopljen tek 8. lipnja 2018., iako je na samom Ugovoru datum sklapanja antedatiran s datumom 7. ožujka 2014., te je kao krajnji rok za isporuku usluge naveden 12. lipnja 2018. Nakon protoka dogovorenog roka za izradu aplikacije, tuženik se pozvao na probleme koje je imao sa serverom T-Coma koji je trebao biti dobavljač. Međutim, tada da je sezona već počela i nije bilo mjesta za popravak te je suradnja i prekinuta. Tužitelj ističe da je, kako za vrijeme trajanja pregovora s tuženikom, tako i nakon sklapanja pisanog Ugovora, poduzimao brojne radnje u svrhu reklamiranja svog proizvoda i prezentacije istog na brojnim sajmovima, uslijed čega da su mu nastali troškovi u iznosu od 10.507,18 EUR (ranije: 79.166,37 kn), a koje tužitelj pojedinačno navodi u tužbi. Tužitelj smatra da su ti troškovi prouzrokovani zbog povrede načela savjesnosti i poštenja od strane tuženika koji da je suprotno tome vodio pregovore s tužiteljem, ali i zbog činjenice da tuženik nije ispunio svoju preuzetu ugovornu obvezu u ostavljenom roku. Pored navedenoga, tužitelj da je očekivao i zaradu od poslovanja u turističkoj sezoni te po osnovi izmakle dobiti potražuje iznos od 26.544,56 EUR (ranije: 200.000,00 kn) za sezonu 2018.

2. Tuženik je u podnesku od 29. travnja 2019. istaknuo prigovor mjesne nenadležnosti, stavio prijedlog za povrat u prijašnje stanje te dao odgovor na tužbu. S obzirom na to da je o prigovoru mjesne nenadležnosti odlučeno rješenjem Trgovačkog suda u Zadru poslovni broj P-256/2018 od 15. svibnja 2019. te u povodu žalbe rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-4843/2019-2 od 27. kolovoza 2019., a o prijedlogu za povrat u prijašnje stanje rješenjem ovog suda poslovni broj P-185/2021 od 12. travnja 2024 te u povodu žalbe rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-2138/2024 od 15. srpnja 2024., na ovome mjestu sud će iznijeti samo navode iz podneska od 29. travnja 2019. i dalje tijekom postupka kojim se tuženik očitovao o zahtjevima i navodima tužbe. Prije svega, tuženik je prigovorio naznačenoj vrijednosti predmeta spora od 1.459,95 EUR (ranije: 11.000,00 kn) budući da iz tužbenog zahtjeva proizlazi da tužitelj na ime naknade štete potražuje iznos od ukupno 40.834,34 EUR (ranije: 307.666,37 kn). Nadalje, tuženik u podnesku od 29. travnja 2019. i dalje tijekom postupka u bitnome navodi da je tužitelj tek u svibnju dogovorio sustav naplate s T-Com-om i pri tome da je ugovorio sustav naplate namijenjen web shopovima, uslijed čega je bilo potrebno utrošiti puno više vremena da bi se otkrilo u čemu je problem i zbog čega sustav naplate putem mobilne aplikacije ne funkcionira. Tuženik ističe da je tek e-mailom od 5. srpnja 2018. bio obaviješten od strane T-Com-a da je odabran pogrešan sustav naplate uslijed čega je bilo potrebno promijeniti kompletan način rada aplikacije. Isto tako, da je Roko Stanišić odabrao T-Com kao dobavljača i definirao sustav naplate te da je sam pregovarao i dogovarao uslugu s navedenim operaterom. Osim toga, da tužitelj nije na vrijeme napravio i tužitelju dostavio potrebnu pripremu tekstova i prijevoda tekstova na četiri jezika, dok je dokumentaciju vezanu uz GDPR i opće uvjete poslovanja tužitelja dostavio tuženiku e-mailom tek 12. lipnja 2018. Također, da tužitelj na web stranicu nije unio niti jednu lokaciju odnosno destinacije i/ili kategorije te

podatke koji su trebali biti vidljivi na web stranici, a na što je tuženik u više navrata upozoravao tužitelja. Tuženik ističe da je kompletan sustav za unos podataka u aplikaciju dovršio tijekom svibnja 2018., no da je tužitelj tražio dodatne izmjene i dopune koje nisu bile definirane. Nadalje, osporava da je tužitelj za vrijeme izrade aplikacije pregovarao s potencijalnim partnerima te da je iz e-maila od 30. svibnja 2018. razvidno da nije imao ni dogovorene cijene. Također, da je tužitelj tek 29. svibnja 2018. otvorio korisnički račun na Apple developeru, a što je nužno da bi se aplikacija objavila na Apple App Storeu, te da postupak odobrenja aplikacije kod Apple-a traje do sedam dana. No, da je unatoč svim navedenim problemima i zakašnjenjima tužitelja praktično sve bilo gotovo i funkcioniralo početkom srpnja 2018., dakle da je web stranica bila formirana i kompletno je radila (doduše, bez podataka koje tužitelj nije unio), postavljeno je administracijsko sučelje (sustav za upravljanje podacima) i sustav komunikacije između mobilne aplikacije i baze podataka, te da je trebalo doraditi još neke detalje. Također, tuženik je u cijelosti osporio dio tužbenog zahtjeva kojim se od tuženika potražuje naknada štete po osnovi nastalih troškova reklamiranja i prezentacije naručenog proizvoda i izmakle dobiti. Ističe da tužitelj snosi isključivu odgovornost za sve troškove koji su nastali u svrhu promicanja buduće poduzetničke aktivnosti i koje je tužitelj poduzeo na svoj trošak i rizik. Tuženik ukazuje da navod tužitelja da je imao određene poslovne kontakte ne podrazumijeva automatski da je sa svim kontaktima imao konkretne ugovore o poslovnoj suradnji ili bilo kakve ugovore. Stoga predlaže da sud odbije tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti.

3. Tuženik je u podnesku od 26. rujna 2024. u bitnome istaknuo da je tužitelj jedini odgovaran za to da su podaci uneseni kroz admin sučelje bili minimalni odnosno gotovi nikakvi i bez sadržaja. Ističe da se standardni način rada kod izrade mobilnih aplikacija da se prvo napravi admin sučelje, a tek nakon izrade sučelja se ide dalje odnosno klijenti mogu odmah početi unositi podatke u sustav. Međutim, da tužitelj nije radio ništa na unosu podataka u sustav, a bez baze podataka iz koje aplikacija uzima podatke i pokazuje ih korisnicima ne može se pripremiti kompletna mobilna aplikacija do faze pune funkcionalnosti. Dakle, konkretna aplikacija da je morala uspješno prikazati ponudu izleta unesenih kroz admin sučelje da bi se izleti mogli dodati u košaricu odnosno označiti da ih se želi kupiti. Tuženik pojašnjava da je sustav naplate bio zadnji korak i da ako je tu nastao problem, da je sve ostalo u aplikaciji radilo jer se u protivnom i ne bi moglo doći do toga zadnjeg koraka. Ističe da je tužitelju izradio i prezentaciju za potencijalne buduće poslovne partnere, iz čega da proizlazi da je tužitelj imao sučelje koje je radilo, ali da nije bilo nijednog klijenta u bazi podataka aplikacije, a radi se o klijentima koje je upravo tužitelj trebao pronaći, prezentirati im i pokazati kako sve radi, da bi ti njegovi klijenti unosili svoje izleta i da bi se oni preko aplikacije prodavali. Dakle, da je tuženik sve pripremio, ali da upravo tužitelj nije ništa prodao niti je zaposlio djelatnika kojeg je tuženik trebao obučiti za rad s aplikacijom. Također, da nije imao pripremljene ugovore koje je navodno trebao potpisati s brodarima, a niti račune na trgovinama Apple i Google. Ističe da je očito da tužitelj, koji u razdoblju od 2018. do 2023. nije imao nikakav prihod ni zaposlene osobe, nije ni sa kim ostvario nikakvu suradnju niti je ostvario bilo kakvu proviziju. Također, da dovršena aplikacija sam po sebi ne bi garantirala bilo kakve prihode, a osobito ne one koje tužitelj potražuje u ovome postupku.

4. Predmetni parnični postupak je pokrenut podnošenjem tužbe pred Trgovačkim sudom u Zadru koji se rješenjem poslovni broj P-256/2018-20 od 15.

svibnja 2019. oglasio mjesno nenadležnim. Žalba tužitelja protiv navedenog rješenja odbijena je rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-4843/2019-2 od 27. kolovoza 2019. te je po pravomoćnosti istoga na temelju članka 21. stavka 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj: 53/1991., 91/1992., 112/1999., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 2/2007. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 84/2008., 123/2008., 57/2011., 25/2013., 28/2013. i 89/2014. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, dalje u tekstu: ZPP) ustupljen ovome sudu kao stvarno i mjesno nadležnom.

5. Rješenjem ovog suda poslovni broj P-2069/2019 od 31. listopada 2019., ispravljenim rješenjem od 10. prosinca 2019., sud je utvrdio da je nastupio prekid postupka u ovoj pravnoj stvari, a prema rješenju Trgovačkog suda u Zadru poslovni broj St-254/2019-8 kojim je utvrđeno da je nad tužiteljem otvoren i zaključen stečajni postupak 23. rujna 2019. Predmetno rješenje potvrđeno je rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-636/2020-2 od 12. kolovoza 2020. Potom je rješenjem ovog suda P-2069/2019 od 16. prosinca 2020. nastavljen postupak u ovoj pravnoj stvari.

6. Rješenjem ovog suda poslovni broj P-185/2021 od 12. travnja 2024. odbačen je kao nepravovremen prijedlog tuženika za povrat u prijašnje stanje zbog propuštanja roka za podnošenje odgovora na tužbe. O žalbi tuženika protiv navedenog rješenja odlučivao je Visoki trgovački sud Republike Hrvatske koji je rješenjem poslovni broj PŽ-2138/2024-2 od 15. srpnja 2024. odbio kao neosnovanu žalbu tuženika i potvrdio rješenje ovoga suda.

7. Također, rješenjem poslovni broj P-185/2021 od 12. travnja 2024., a koje je postalo pravomoćno 1. svibnja 2024., ovaj je sud odbio prijedlog tužitelja da se donese presuda zbog ogluhe.

8. S obzirom na to da je tužitelj u tužbi u predmetnoj pravnoj stvari naznačio vrijednost predmeta spora u iznosu od 1.459,95 EUR (ranije: 11.000,00 kuna), ovaj je sud rješenjem donesenim na pripremnom ročištu održanom 1. listopada 2024. na temelju odredbe članka 40. stavka 3. u vezi s člankom 37. stavkom 1. ZPP-a odredio vrijednost predmeta spora u iznosu od 40.834,34 EUR.

9. Sud je izveo dokaze čitanjem sljedećih isprava: elektroničke pošte između stranaka (listovi 8-40, 46-142, 292, 306-323 spisa), ponude za izradu mobilne aplikacije od 5. listopada 2017. (listovi 41- 45 spisa), izvatka iz sudskog registra tužitelja (listovi 143-144 i 275-276 spisa), Ugovora o poslovnoj suradnji (listovi 145-147 i 268-270 spisa), računa broj 11-1-1/18 od 1. ožujka 2018. uz potvrdu o plaćanju (listovi 148-149 spisa), poslovne dokumentacije, računa izdanih tužitelju od trećih osoba i potvrda tužitelja o izvršenim plaćanjima trećim osobama (listovi 150-spisa), izvadaka s interaktivne karte HAK-a s podacima o udaljenosti, trajanju i troškovima puta (listovi 208-211 spisa), popisa poslovnih subjekata s podacima za kontakt (listovi 212-237 spisa), elektroničke pošte između tuženika i djelatnika T-Com-a (listovi 277-291 spisa), Izjave o privoli ispitanika (list 293 spisa), Općih uvjeta korištenja mobilne aplikacije i web stranice (listovi 294- 300 spisa), Pravilnika (Općih uvjeta) o prikupljanju, obradi i korištenju te zaštiti osobnih podataka od 24. svibnja 2018. (listovi 301-305 spisa), bonitetnog izvješća za tuženika (listovi 324-330 i 461-463 spisa), izvatka iz

obrotnog registra tuženika (list 387 spisa) i prezentacije aplikacije za tužiteljeve poslovne partnere (listovi 463-473 spisa).

Također, na ročištu za glavnu raspravu održanom 18. veljače 2025. izveden je dokaz saslušanjem zastupnika po zakonu tužitelja Roka Stanišića (listovi 486-488 spisa) i tuženika Hrvoja Stankova (listovi 488-489 spisa).

Izveden je i dokaz vještačenjem po stalnom sudskom vještaku za informatiku i elektroniku dr.sc. Denisu Hrestaku, dipl.ing. iz društva RIVULUS d.o.o. iz Zagreba, Vladimira Filakovca 13. Sud je pročitao nalaz i mišljenje navedenog vještaka (listovi 502-524 spisa) te je vještak usmeno saslušan na ročištu održanom 9. lipnja 2026. (listovi 543-544 spisa).

10. Sud je odbio prijedlog tužitelja da se izvede dokaz saslušanjem svjedoka Ive Botunca na okolnost izrade aplikacije budući da je predloženi svjedok zaposlen kod drugog izvođača te stoga nema saznanja o činjenicama koje su odlučne za predmet spora između stranaka. Također, sud je odbio i prijedloge tužitelja na okolnost utvrđivanja visine tužbenog zahtjeva i to izvođenje financijsko-knjigovodstveno vještačenje, pribava od Porezne uprave usporednih podataka o dobiti te pribava podataka od istih ili sličnih osoba kao tužitelj, a razlozi za takvu odluku navedeni su u točki 37. obrazloženja.

11. Tužbeni zahtjev nije osnovan.

12. Predmet spora je potraživanje tužitelja prema tuženiku za isplatom iznosa od 40.834,34 EUR, a koji iznos tužitelj potražuje po osnovi naknade štete proizašle iz Ugovora o djelu sklopljenog između stranaka, pri čemu se iznos od 14.289,78 EUR (ranije: 107.666,37 kuna) odnosi na štetu za koju tužitelj tvrdi da mu je stvarno nastala, dok se preostali iznos od 26.544,56 EUR (ranije: 200.000,00 kn) odnosi na izmaklu korist.

13. Među strankama nije sporno da su 2017. usmeno ugovorile da će tuženik po nalogu tužitelja izraditi mobilnu aplikaciju za koju je tužitelj 8. ožujka 2018. uplatio tuženiku iznos od 3.782,60 EUR (ranije: 28.500,00 kn s PDV-om) te da su naknadno sklopile ugovor u pisanom obliku nazvan Ugovor o poslovnoj suradnji. Na navedenom Ugovoru je pogrešno kao dan sklapanja ugovora naveden 7. ožujka 2014. umjesto 7. ožujka 2018. Također, nije sporno da je tuženik 8. srpnja 2018., prije nego što je mobilna aplikacija u cijelosti bila završena, obavijestio tuženika da raskida ugovor zbog neispunjenja obveze u ugovorenom roku i potražuje naknadu nastale štete.

14. Među strankama je sporan doprinos tužitelja i tuženika neizvršenju djela, dakle izradi mobilne aplikacije. Također, sporno je u kojoj mjeri je mobilna aplikacija koju se tuženik obvezao izraditi bila funkcionalna te stupanj njezine dovršenosti na dan raskida ugovora 8. srpnja 2018.

15. Odredbom čl. 590. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj: 35/2005., 41/2008., 125/2011., 78/2015., 29/2018., 126/2021., 114/2022., 156/2022., 145/2023., 155/2023. i 69/2026. , dalje u tekstu: ZOO) određeno je da se ugovorom o djelu izvođač obvezuje obaviti određeni posao, kao što je izrada ili popravak neke

stvari, izvršenje kakva fizičkog ili umnog rada i sl., a naručitelj se obvezuje platiti mu za to naknadu. Imajući u vidu citiranu odredbu i članak 1. Ugovora o poslovnoj suradnji od 7. ožujka 2014. (dalje u tekstu: Ugovor), proizlazi da su u konkretnom slučaju stranke sklopile upravo ugovor o djelu te da je obveza tuženika bila izraditi mobilnu aplikaciju za tužitelja sukladno ponudi od 5. listopada 2017., za što je tužitelj bio dužan isplatiti tuženiku iznos od 2.836,95 eura (ranije: 21.375,00 kuna) uvećano za PDV prije početka rada. Ovdje se napominje da je ugovorni odnos između stranaka zasnovan u listopadu 2017., kada je tužitelj prihvatio tuženikovu ponudu, a da je predmetnim Ugovorom u pisanom obliku navedeno što su stranke ranije ugovorile.

16. Nadalje, odredbom članka 597. ZOO-a propisano je da je izvođač je dužan izvršiti djelo za određeno vrijeme, a ako ono nije određeno, onda za vrijeme koje je razumno potrebno za takve poslove (stavak 2.), pri čemu izvođač ne odgovara za zakašnjenje nastalo zbog toga što mu naručitelj nije predao materijal na vrijeme, ili zbog toga što je tražio izmjene, ili što mu nije isplatio dužni predujam i uopće za zakašnjenje nastalo ponašanjem naručitelja (stavak 3.). Vezano za izmjene, stranke su člankom 5. Ugovora predvidjele da rokovi počinju teći od dana predaje svih dokumenata i materijala potrebnih za izradu projekta. Sve izmjene na dokumentima i materijalima koje naručitelj pošalje nakon početka izrade mijenjaju krajnji rok isporuke za vrijeme potrebno da se izmjene naprave.

17. Glede roka izvršenja djela, ukazuje se na odredbu članka 599. stavka 1. ZOO-a kojom je propisano da ako je izvršenje djela u određenom roku bitan sastojak ugovora, a izvođač je u tolikom zakašnjenju sa započinjanjem ili završavanjem posla da je očito da ga neće završiti u roku, naručitelj može raskinuti ugovor i zahtijevati naknadu štete.

18. Imajući u vidu sve navedeno, ovaj je sud tijekom dokaznog postupka trebao utvrditi je li tužitelj traženjem izmjena te nedostavljanjem odnosno nepravovremenim dostavljanjem traženih podataka uzrokovao tuženikovo zakašnjenje te funkcionalnost i stupanj dovršenosti same aplikacije na dan raskida ugovora, a sve to da bi se utvrdilo postojanje pretpostavki odgovornosti za štetu iz odredbe članka 1045. i članka 1089. ZOO-a. Stoga je sud pročitao dostavljenu e-mail korespondenciju između stranaka, saslušao zastupnika po zakonu tužitelja i tuženika te izveo dokaz informatičkim vještačenjem.

19. Iz dostavljene elektroničke pošte, sud je utvrdio da je prepiska između tužitelja i tuženika započela 5. listopada 2017. kada se tužitelj obratio tuženiku i zatražio ponudu za izradu i održavanje aplikacije preko koje bi se trebali bukirati izleti, a tuženik je navedenog datuma odgovorio i naveo okvirnu cijenu (između 25 i 35 tisuća kuna) koja je uključivala izradu za oba operativna sustava te web sučelje za upravljanje podacima u samoj aplikaciji i API (komunikacijske protokole), uz napomenu da bi prije pisanja službene ponude želio napraviti točnu specifikaciju. Rad na aplikaciji započeo je 9. studenog 2018. izradom loga za aplikaciju te su od tada do raskida ugovora 8. srpnja 2018. stranke bile u komunikaciji oko izrade i razvoja aplikacije. Prvotno je tuženik izradio početni ekran aplikacije na kojem se nalazio odabrani logo i izbor jezika, s time da je tužitelj 14. prosinca 2017. obavijestio tuženika o promjeni imena te je sukladno tome 15. prosinca 2017. i izrađen novi logo. Nakon što je tužitelj u e-mailu od 30. studenog 2017. od 20:47 sati pobliže naveo vrstu izleta koji bi se nudili, tužitelj

je prema tome izradio 1. prosinca 2017. ikone u aplikaciji te je započela razrada aplikacije po ekranima. Potom je tuženik 9. siječnja 2018. obavijestio tužitelja da je u međuvremenu izradio glavni izbornik (menu) i popis putovanja s informacijama za odabranu destinaciju, a tužitelj je 10. siječnja 2018. dao upute za dopunu (lista brodova do pojedine destinacije, ocjena broda, vozni red- datumi, dolazak i odlazak, slike brodova, linkovi za Youtube, karta na kojoj će biti prikazana ruta broda, karte i jelovnik ako ga ima). U dogovoru s tužiteljem, tuženik je 19. siječnja 2018. izradio osnovni nacrt prezentacije, pri čemu je naveo da će konačni izgled ovisiti o sadržaju i tekstu kojeg tužitelj napiše. Potom je tuženik prema tužiteljevoj uputi iz e-maila od 20. siječnja 2018. poslanom u 21:21 sljedećeg dana izradio slajdove traženog sadržaja te je u e-mailu od 21. siječnja 2018. naveo da da će sutradan proći kroz sve i razraditi do kraja, ali da misli da su blizu, da je barem 85% dizajna riješeno i da su ostali detalji. Tužitelj je u e-mailu od 31. siječnja 2018. naveo da misli da su ekrani za prezentaciju gotovi i da mu se sviđa rješenje, ali je zatražio i da se razradi kako će se odvijati komunikacija između aplikacije i broдача te kupca i aplikacije. U razdoblju do 15. veljače 2018. između stranaka se odvijala intenzivna komunikacija u svrhu razrade ekrana po traženim kategorijama i opcijama, a u e-mailu od 15. veljače 2018. poslanom u 22:28 tuženik je upozorio tužitelja da je aplikacija u tome trenutku narasla u odnosu na ono što su pričali i da je potrebno malo više posla da se sve to složi nego početno. Napomenuo je da nema nikakvog problema da to složi što se tiče dizajna, ali da bi trebalo vidjeti za dalje, za programiranje jer da "ovo polako raste". Konačna verzija prezentacija, nakon zatraženih izmjena i dopuna, poslana je tužitelju 22. veljače 2018. Odgovarajući na e-mail tužitelja od 21. svibnja 2018. poslanog u 10:40 sati da ne želi više gubiti novce krivnjom tuženika, tuženik je naveo da su posljednje izmjene poslane u subotu i da rade na njima, ali da ne može očekivati da sve bude gotovo istog trenutka kada tužitelj to pošalje. Tuženik je u e-mailu od 30. svibnja 2018. naveo da je potrebno upisati sve podatke i da ih je potrebno prevesti, jer da u protivnom to može srušiti aplikaciju ako nije sve uneseno jer aplikacija traži određeni podatak (npr. tekst koji postoji na hrvatskom, ona traži na engleskom), a kada toga nema, nastaju problemi. Nadalje, navodi da mu je potrebno poslati popis potkategorija i cjenika koje treba dodati i prevesti, ali da ne može raditi bez da je u bazi to sređeno. U e-mailu od 30. svibnja 2018. tužitelj navodi da još ni sa kim nisu dogovarane cijene, da ne zna koje su cijene broдача ni kako su broдари napravili raspon godina za određenu cijenu. Tuženik je u e-mailu od 12. lipnja 2018. obavijestio tužitelja da je testiran veći dio mobilne aplikacije i da bi danas i to trebalo biti gotovo, zadnje ostaje provjeriti PayWay, a dvojno iskazivanje cijena, koje je tužitelj zatražio u e-mailu od 8. lipnja 2018., bi dodao nakon toga. Također, u e-mailu od 14. lipnja 2018. tuženik upozorava tužitelja da bi s računovodstvom trebalo definirati kako nazvati usluge jer se u slučaju dužih naziva treba preraditi izgled zbog problema koji nastaju kod generiranja PDF-a iz HTML-a, kao i podatke koje račun treba sadržavati. Tuženik je u odgovoru na pitanje tužitelja o tome koji je krajnji rok za završetak izrade, naveo da se radi na izmjenama detalja oko izleta, a koji uključuju i naknadne izmjene poslane nakon potpisa ugovora. Osim toga, da su u komunikaciji s T-Com-om, pošto dokumentacija koja je dobivena nije napravljena za mobilne aplikacije nego za web shopove te je stoga zatražena pomoć oko integracije PayWay sustava. Nakon što je tužitelj zbog nedovršetka aplikacije najavio tužbu, tuženik je u e-mailu od 8. srpnja 2018. naveo zahtjeve vezane uz dodatne funkcionalnosti (popis dodatnih izmjena od 5. lipnja 2018. i izmjene načina rada s lokacijama zatražene na sastanku održanom 6. srpnja 2018.) te probleme vezano uz integraciju odabranog sustava plaćanja.

20. Na temelju navedenoga sud je utvrdio da je tuženik redovito obavještavao tuženika, kako o napretku koji je ostvaren u izradi komunikacije, tako i o eventualnim poteškoćama i rješenjima za njihovo otklanjanje, pri čemu je to obavještavanje izvršavano samoinicijativno ili na traženje tužitelja. Također, razvidno je da je u procesu izrade tužitelj tražio dodatne funkcionalnosti i izmjene, tako da ga je tuženik u više navrata upozoravao (npr. e-mail od 15. veljače 2018., e-mail od 21. svibnja 2018. i 8. srpnja 2018.) da je aplikacija složenija od onoga što je inicijalno bilo dogovoreno te da treba više vremena da se zahtjevi tužitelja implementiraju odnosno da nije realno očekivati da se to izvrši odmah. Isto tako, tuženik je u više navrata tražio od tužitelja da mu dostavi podatke za unos (npr. e-mail od 30. svibnja 2018. i 1. lipnja 2018.). Dodatno, tuženik je upozoravao i savjetovao tužitelja i glede problematike koja nije bila predmetom njihovog ugovora, npr. o obvezatnom sadržaju računa, o tome da je potrebno s računovodstvom usuglasiti naziv svake pojedine usluge i slično.

21. Iz iskaza zastupnika po zakonu tužitelja Roka Stanišića danog na ročištu za glavnu raspravu 18. veljače 2025. (listovi 486-488 spisa) sud je utvrdio da je pisani ugovor između stranaka zaključen tek na sastanku kod tuženika u Varaždinu koji je održan početkom srpnja 2018. Glede izbora operatera preko kojeg će se odvijati naplata, zastupnik po zakonu tužitelja je naveo da je bilo njegovo da izabere operatera i da je on odabrao T-Com, a da su nastali problemi tehničke pojedinosti koje je trebao rješavati tuženik. Što se tiče podataka za unos, potrebne informacije da je dobivao od broдача, ali da nije imao kamo unijeti te podatke te da s brođarima nije ostvario suradnju jer nije imao što za ponuditi. Istaknuo je da za funkcionalnost aplikacije nisu bile nužne baze podataka. Nadalje, zastupnik po zakonu tužitelja je naveo da rad na aplikaciji nije bio učestao te da nije bilo napretka, a da na poslanoj aplikaciji i izrađenoj web stranici ništa nije funkcioniralo. Također, da nije dobio grafički dizajn cijele aplikacije, već samo nekoliko slika kako bi aplikacija trebala izgledati. Zastupnik po zakonu tužitelja istaknuo je da je takva aplikacija trebala biti novitet, da je radio prezentacije po Hrvatskoj i to u Zadru, Šibeniku, Splitu, Dubrovniku i Puli, a pri tome da je koristio grafiku koju je izradio tuženik. Osim toga, da je s BINA-Istra sklopio ugovor oko izrade letaka koji su se trebali dijeliti turistima na naplatnim kućicama te da je bio postavljen pano na zadarskom aerodromu. U konačnici, da je nakon prekida suradnje s tuženikom krenuo surađivati s drugom firmom i da je aplikacija bila dovršena oko srpnja 2019., da je ista funkcionalna, ali da zbog korone ništa nije radio po tom pitanju, a da danas na tržištu ima još takvih aplikacija.

22. Tuženik Hrvoje Stankov je u svome iskazu danom na ročištu za glavnu raspravu 18. veljače 2025. (listovi 488-489 spisa) naveo da je suradnja dogovorena 2017., a s programiranjem da je započeto u siječnju ili veljači 2018. nakon autorizacije dizajna, pri čemu je najprije napravljen logotip, a nakon toga dizajni ekrana aplikacije u Photoshopu. Potom da je izrađeno administrativno sučelje i za klijenta i za partnere putem kojeg su oni mogli unositi podatke za izlete te da je ono trebalo biti i za mobilnu aplikaciju i web stranicu. Nakon izrade funkcionalnog administrativnog sučelja, prelazi se na sustav komunikacije između baze i same mobilne aplikacije. Istaknuo je da je baza podataka bitna jer je bilo nužno unijeti podatke da bi se aplikacija testirala te je tužitelj u više navrata bio podsjećan da dostavi tražene podatke. Kad je sustav dovršen, proizvodi se mogu staviti u košaricu i može se izvršiti naplata. Tuženik je istaknuo da je na sastanku održanom 5. lipnja 2018. u Varaždinu pokazao Roku

Stanišiću aplikaciju koja je bila dovršena do faze košarice, a tada da je zatražio i dodatne usluge (PDF izrada računa). Prije implementacije same naplate, u lipnju 2018. da se javio problem koji je bio posljedica toga da je tužitelj od T-Coma uzeo sustav naplate koja ne podržava mobilne aplikacije. Tuženik je naveo da je tužitelj izričito bio upućen da uzme sustav naplate za mobilnu aplikaciju, dok mu je ostavljen izbor glede operatera. Komunikacija oko izbora sustava naplate da se odvijala telefonski. Nadalje, da je za otkrivanje i otklanjanje ovog problema bilo potrebno otprilike mjesec dana, jer je prema uputi tehničke podrške T-Com-a bilo potrebno izraditi posebnu web stranicu koja je kod plaćanja komunicirala s mobilnom aplikacijom. Za potpunu dovršenost aplikacije bilo je potrebno još pronaći rješenje kako bi klijent mogao znati da je izvršeno plaćanje kartičnim putem odnosno da je narudžba završena. U fazi kad je rješavana ova tehničku pojedinost, tužitelj da je prekinuo komunikaciju, dok je prema procjeni tuženika bilo potrebno još koji dan da bi se i ovaj detalj riješio i da bi aplikacija bila u cijelosti završena. Osim toga, tuženik je naveo i da je tužitelj tek krajem svibnja 2018. otvorio račune na Apple app storeu i na Google Playu te da ga je na to trebalo podsjećati.

23. Iz iskaza stranaka sud je utvrdio da je pisani ugovor između stranaka zaključen tek na sastanku kod tuženika u Varaždinu koji je održan početkom srpnja 2018. Također, među strankama nije sporno da je operatera za sustav naplate izabrao tužitelj. Nadalje, vezano za otvaranje računa na Apple app storeu i na Google playu, sud je iz e-maila na listu 161 spisa utvrdio da je 30. svibnja 2018. Googlu plaćena naknada za stvaranje Google Developer računa za objavljivanje aplikacije, a da je u isto vrijeme to učinjeno i za iOS, proizlazi iz e-mailova tužitelja od 29. svibnja 2018. na listu 114 spisa.

24. S obzirom na to da je među strankama bilo sporno u kojoj mjeri je predmetna aplikacija bila dovršena u trenutku raskida ugovora, izveden je dokaz informatičkim vještačenjem po društvu RIVULUS d.o.o. iz Zagreba, Vladimira Filakovca 13, pri čemu je vještačenje obavio vještak tog društva dr.sc. Denis Hrestak, dipl.ing., stalni sudski vještaci za informatiku i elektroniku. Sukladno rješenju od 3. listopada 2025., zadatak vještaka bio je utvrditi stupanj dovršenosti mobilne aplikacije koju se tuženik obvezao izraditi tužitelju na dan raskida ugovora 8. srpnja 2018. Također, kod izrade nalaza i mišljenja vještak se trebao očitovati jesu li i u kojoj mjeri zahtjevi tužitelja odstupali od početno zadanih funkcionalnosti predmetne aplikacije, zatim je li tužitelj pravovremeno dostavljao tuženiku potrebne podatke i potom je li ih tuženik u realnom vremenom koristio za izradu aplikacije te kako su ta postupanja stranaka utjecala na rok izrade aplikacije utvrđen Ugovorom o poslovnoj suradnji od 7. ožujka 2018. (u ugovoru je pogrešno naznačen kao datum sklapanja Ugovora 7. ožujka 2014.).

25.1. Vještak je u nalazu i mišljenju od 9. veljače 2026. (listovi 502-524 spisa) naveo da, s obzirom na to da nije pravovremeno proveden postupak osiguranja dokaza, ne postoji kopija Android/ iOS aplikacije, odnosno web stranice koju bi vještak mogao testirati i utvrditi (ne)postojanje ugovorenih funkcionalnosti. Također, da tužitelj nije dokumentirao poteškoće u radu aplikacije niti je tuženiku tokom suradnje prigovorio na nedostatak funkcionalnosti, odnosno njihov neispravan rad. Stoga je vještak nalaz i mišljenje izradio na temelju dokumentacije dostavljene u sudski spis, odgovorima na pitanja koja je vještak postavio tužitelju i tuženiku te na temelju dugogodišnjeg iskustva u ovom području.

25.2. U nalazu i mišljenju vještak navodi da se u konkretnom slučaju istovremeno razvijala aplikacija za iOS i Android platformu, što znači da su sve funkcionalnosti koje su prisutne na iOS platformi prisutne i na Android platformi, a razvojem jednog koda za više platformi (cross-platform) smanjen je trošak i vrijeme razvoja. Nadalje, vještak navodi da većina neizvršenih funkcionalnosti ima isto ishodište zbog kojeg nisu izvršene, a to je dovršetak transakcije plaćanja. Također, iz tablice na listovima 508-510 spisa proizlazi da nije izvršen prijevod na 4 jezika jer nisu dostavljeni prijevodi na ostale jezike, zatim da je ostao neizvršen i prikaz podataka iznesenih kroz web sučelje budući da podaci nisu dostavljeni i uneseni od strane tužitelja. Vještak navodi da se na dan raskida ugovora 8. srpnja 2018. stupanj dovršenosti mobilne aplikacije koju se tuženik obvezao izraditi tužitelju može opisati kao "nije potpuno funkcionalna". Naime, sustav naplate izleta putem PayWay sustava nije funkcionirao, pa nisu dovršene ni druge funkcionalnosti kojima je sustav naplate izleta preduvjet. Također, vještak navodi da su početno zadane funkcionalnosti napisane vrlo šturo pa je nejasno radi li se o naknadnim zahtjevima tužitelja koji odstupaju od početno zadanih funkcionalnosti predmetne aplikacije ili o pojašnjenju tih zahtjeva iz ponude. Međutim, ono što se može sa sigurnošću kvalificirati kao dodatne funkcionalnosti, dakle koje nisu uključene u početno zadane funkcionalnosti, su one napisane u e-mailu od 5. lipnja 2018. Vještak ističe i to da tužitelj nije pravovremeno dostavljao tuženiku potrebne podatke, konkretno prijevode tekstova na četiri jezika i unos podataka u bazu, pa ih i tuženik nije mogao u realnom vremenu koristiti za izradu aplikacije. Konačno, vještak navodi da svaka izmjena u zadanim funkcionalnostima, kao i nedostava potrebnih podataka utječe na rok (produljuje) izradu svake aplikacije, tako i rok izrade aplikacije utvrđen Ugovorom.

26. Dok tuženik nije imao primjedbi na nalaz i mišljenje vještaka, tužitelj ga je osporio podneskom od 18. ožujka 2026., na što se vještak očitovao podneskom od 25. ožujka 2026. te na ročištu održanom 9. lipnja 2026. na kojem je usmeno iznio nalaz i mišljenje te se očitovao na primjedbe.

27. U podnesku od 25. ožujka 2026. vještak se očitovao na navod tužitelja da kod izrade nalaza i mišljenja nije raspolagao svim relevantnim informacijama i dokumentima potrebnim za pouzdanu procjenu, već da je za svoju evaluaciju koristio isključivo e-maileve od tuženika. S tim u vezi, vještak je istaknuo da je koristio sve raspoložive dokumente i informacije, neovisno je li im izvor tužitelj ili tuženik. Također, vještak ukazuje na to da je tvrdnje tužitelja da postoji kopija Android/iOS aplikacije odnosno web stranice kontradiktorna podnesku tužitelja od 6. studenog 2025. u kojem tužitelj odgovara vještaku da zadnja verzija predmetne aplikacije njemu nije dostupna i upućuje ga se na tuženika, a tuženik je također naveo da ne posjeduje predmetnu aplikaciju. U odnosu na utvrđenje iz nalaza i mišljenja da funkcionalnost „4 jezika“ nije realizirana, navodi da je to bila jedna od funkcionalnosti Android i iOS aplikacije te da je stoga očekivano da konstatira je li ili nije realizirana.

28. Na usmenom saslušanju (listovi 545-546 spisa), vještak je ostao kod svog nalaza i mišljenja te je u odgovoru na pitanja naveo da iz dokumentacije u spisu nije mogao zaključiti zbog čega je tužitelj samostalno nabavljao sustav plaćanja od HT-a, odnosno da ne zna kakav je bio dogovor između tužitelja i tuženika budući da u e-mailovima nema takve komunikacije prije trenutka nabave sustava plaćanja. Nadalje,

da što se tiče vremena potrebnog za prilagodbu aplikacije na novi sustav plaćanja, vještak se očitovao da to ovisi o iskustvu osobe koja razvija aplikaciju, a da otprilike može reći da je to nekoliko dana posla. Stoga, da vjeruje da je bila realna procjena tuženika navedena u e-mailu od 2. srpnja 2018. da mu je potrebno još dodatnih 1-2 dana da bi se otklonile poteškoće vezano uz izbor sustava naplate. Glede nepostojanja izvornog koda (Source) zadnje verzije predmetne aplikacije, kao i toga tko bi ga bio dužan čuvati i koji vremenski period, vještak je odgovorio da bi mu svakako pomoglo da je kod izrade nalaza i mišljenja imao izvorni kod, a da se njegovo čuvanje obično ugovorno definira. Međutim, da se u ovom slučaju ne može sjetiti da je u ugovoru napisano koja je stranka zadužena za čuvanje izvornog koda. Vještak je nadalje pojasnio da višejezičnost nije uvjet za funkcioniranje aplikacije te da je tehnički moguće dodavati nove jezike u aplikaciju, a vrijeme potrebno za to ovisi o vještini i iskustvu osobe koja tu aplikaciju razvija.

29. Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje vještaka ocijenivši da je isti jasan, sveobuhvatan, izrađen stručnom analizom raspoloživih isprava te sačinjen objektivno i u skladu s pravilima struke. Prigovori tužitelja na nalaz i mišljenje iz podneska od 18. ožujka 2026. su argumentirano otklonjeni, a nakon usmenog iskaza vještaka tužitelj nije imao daljnjih primjedbi.

30. Dakle, u predmetnoj pravnoj stvari nije sačuvan izvorni kod (source) zadnje verzije aplikacije. Obveza čuvanja izvornog koda nije bila uređena Ugovorom niti je takva obveza spominjana u dostavljenim e-mailovima, a niti su zastupnik po zakonu tužitelja i tuženik u svojim iskazima naveli da su usmeno regulirali tu obvezu. S obzirom na to da je tužitelj još u e-mailu od 8. srpnja 2018. naveo da će tužitelja tužiti za sve uloženo i izmaklu dobiti, nije bilo zapreke da tužitelj predloži izvođenje osiguranja dokaza i da se na taj način sačuva izvorni kod zadnje verzije mobilne aplikacije. Naime, sukladno odredbi članka 219. ZPP-a, svaka stranka je dužna iznijeti činjenice i priložiti dokaze na kojima temelji svoj zahtjev ili kojim pobija navode i dokaze protivnika. Predlaganjem efikasnih dokaza stranka ostvaruje povoljne izgleda za svoj uspjeh u parnici. Uzimajući u obzir da osiguranje dokaza nije izvedeno, kao i s obzirom na tvrdnje stranaka da ne raspolažu izvornim kodom zadnje verzije mobilne aplikacije, odlučne činjenice u predmetnoj pravnoj stvari sud je utvrđivao na temelju pisane korespondencije stranaka koje su dostavile u spis, njihovih iskaza danih na saslušanju na glavnoj raspravi te nalazu i mišljenju vještaka.

31.1. Na temelju isprava u spisu sud je utvrdio da se tužitelj obratio tuženiku 5. listopada 2017. radi izrade i održavanja aplikacije preko koje bi se bukirali izleti. Tužitelj je s radom na aplikaciji započeo početkom studenog 2017., a tuženik je 8. ožujka 2018. uplatio tuženiku iznos od 3.782,60 EUR (ranije: 28.500,00 kn). Iz iskaza stranaka sud je utvrdio da je pisani ugovor zaključen tek na sastanku kod tuženika u Varaždinu koji je održan početkom srpnja 2018. (tuženik u e-mailu od 8. srpnja 2018. u 15:47 navodi da je sastanak održan 6. srpnja 2018.) , a da Ugovor nije zaključen 7. ožujka 2014. odnosno 7. ožujka 2018., proizlazi i iz članka 5. stavka 2. Ugovora u kojem je navedeno da izvršitelj potvrđuje da su funkcionalnosti primljene u e-mailu na dan 5. lipnja 2018. sastavni dio ovog Ugovora. Krajnji rok isporuke određen je člankom 4. Ugovora i trebao je biti 12. lipnja 2018. Međutim, aplikacija nije bila završena do navedenog datuma te je tužitelj u e-mailu od 19. lipnja 2018. u 12:49 sati pitao koji je krajnji rok za završetak izrade. Tuženik je u odgovoru naveo da se radi na izmjenama detalja oko izleta, a koji

uključuju i naknadne izmjene poslane nakon potpisa ugovora. Osim toga, da je od T-Com-a zatražena pomoć oko integracije PayWay sustava. Tužitelj je u e-mailu od 8. srpnja 2018. naveo da do danas nije dobio gotov proizvod koji je plaćen te je najavio podnošenje tužbe, a nakon e-maila tuženika od 9. srpnja 2018. među strankama nije bilo komunikacije putem e-maila te je suradnja prekinuta.

31.2. Citirana odredba članka 4. stavka 2. Ugovora o 12. lipnju 2018. kao krajnjem roku isporuke ukazuje da je rok bitan sastojak Ugovora u smislu odredbe članka 599. stavka 1. u vezi s odredbom članka 361. stavka 1. ZOO-a. Međutim, sukladno odredbi članka 361. stavka 2. ZOO-a vjerovnik može održati ugovor na snazi ako nakon isteka roka, bez odgađanja obavijesti dužnika da zahtijeva ispunjenje ugovora, a kada je vjerovnik zahtijevao ispunjenje pa ga nije dobio u razumnom roku, može izjaviti da raskida ugovor (stavak 3.). Budući da je tužitelj i nakon isteka roka od 12. lipnja 2018. nastavio tuženiku davati upute za izradu aplikacije, ocjena je suda da je tužitelj konkludentnim radnjama održao ugovor na snazi te da je izjavom tužitelja ugovor raskinut 8. srpnja 2018. S obzirom na utvrđeno zakašnjenje tuženika, sud je izveo dokaze radi utvrđivanja je li to zakašnjenje prouzročeno okolnostima za koje odgovornost snosi tužitelj kao naručitelj u smislu odredbe 597. stavka 3. ZOO-a ili je pridonio nastanku štete ili njezinoj visini ili otežanju tuženikovog položaja, a što bi onda pridonijelo smanjenju naknade u smislu odredbe članka 343. ZOO-a.

32. Na temelju izvedenih dokaza sud je utvrdio da su stranke u razdoblju suradnje, dakle od studenog 2017. do srpnja 2018., intenzivno komunicirale u svrhu razvoja aplikacije i web stranice, pri čemu se komunikacija odvijala uglavnom e-mailovima, ali i porukama putem WhatsAppa, SMS-ovima i telefonskim pozivima (navedeno proizlazi iz iskaza tuženika /list 489 spisa/ i podneska tužitelja /list 538 spisa) te na sastancima održanim u listopadu 2017., lipnju i srpnju 2018. Iz dostavljene korespondencije stranaka je razvidno da su početno zadane funkcionalnosti bile napisane u e-mailu od 5. listopada 2017. (list 8 spisa) tek načelno; tužitelj je naveo da je ideja da aplikacija ima tekst na 2-4 jezika, opis sredstava za transport i putovanja koje oni nude, a da bi se pomoću aplikacije trebale izvršavati uplate karata za putovanje (povrat novca, ako je potrebno) i kontrola preko koda na polaznim mjestima. Vještak je u svome nalazu i mišljenju naveo da se ne može izjasniti radi li se u konkretnom slučaju o naknadnim zahtjevima tužitelja koji odstupaju od početno zadanih funkcionalnosti predmetne aplikacije ili o pojašnjenju tih zahtjeva iz ponude i to upravo iz razloga što su početno zadane funkcionalnosti napisane vrlo šturo. Stoga je razvidno da se početna ideja razrađivala u hodu komunikacijom između tužitelja i tuženika, pri čemu je tuženik u više navrata upozoravao (npr. e-mail od 15. veljače 2018., e-mail od 21. svibnja 2018. i 8. srpnja 2018.) da je aplikacija složenija od onoga što je inicijalno bilo dogovoreno te da treba više vremena da se zahtjevi tužitelja implementiraju odnosno da nije realno očekivati da se to izvrši odmah. Ipak, vještak je izričito naveo da se sa sigurnošću mogu kvalificirati kao dodatne funkcionalnosti, dakle one koje nisu uključene u početno zadane funkcionalnosti, one napisane u e-mailu od 5. lipnja 2018. Osim toga, tužitelj je tek 8. lipnja 2018. (list 124 spisa) zatražio da se za web izrade i kolačići te da cijene budu izražene i u kunama i u eurima, a prema iskazu tuženika, koji tužitelj nije osporio, na sastanku održanom 6. srpnja 2018. zatražene su izmjene načina rada s lokacijama. Osim navedenoga, sud je iz nalaza i mišljenja vještaka i e-mailova (vidjeti e-mailove od 30. svibnja 2018 na listu 116 spisa i 1. lipnja 2018 na listu 120 spisa) utvrdio da tužitelj nije pravovremeno dostavljao tuženiku potrebne podatke; konkretno, tuženiku

nisu dostavljeni prijevodi tekstova na četiri jezika, popisi potkategorija i cjenika te podaci o destinacijama, a koje je dodatno trebalo prevesti.

33. Osim navedenoga, potrebno je osvrnuti se na problem oko sustava naplate izleta putem PayWay sustava koji nije funkcionirao pa stoga nisu bile dovršene ni druge funkcionalnosti kojima je sustav naplate izleta preduvjet. Nesporno je da je tužitelj samostalno nabavljao sustav plaćanja od operatera te da je odabrao HT zbog najniže provizije (list 538 spisa). Tužitelj smatra da je komunikacija tuženika i osobe u HT-u stvar tuženika te da opravdano sumnja da tuženik nije imao iskustva u istim ili sličnim zadacima, a da je to prešutio tužitelju. Tuženik je u svome iskazu na ročištu 18. veljače 2025. naveo da je tužitelj izričito bio upućen da uzme sustav naplate za mobilnu aplikaciju, dok mu je izbor bio ostavljen oko izbora operatera te da se komunikacija oko izbora sustava naplate odvijala telefonski. Ističe se da tužitelj na ročištu nije osporio tvrdnju tuženika da je usmeno dao izričitu uputu da sustav naplate mora biti adekvatan za mobilne aplikacije, već je pogrešno smatrao da vještak mora dati odgovor na pitanje na kome je bio teret upozoravanja oko izbora sustava naplate. Na temelju izvedenih dokaza sud ne može sa sigurnošću zaključiti da su stranke komunicirale oko izbora sustava naplate. Međutim, stav je suda da se prije ugovaranja ove usluge s izabranim operaterom, primjenjujući pažnju dobrog gospodarstvenika, tužitelj bio dužan prethodno raspitati o konfiguracijama sustava naplate koji su mu ponuđeni od operatera i prije konačnog izbora savjetovati se s tuženikom. Na taj način ne bi ugovorio sustav naplate koji ne podržava mobilne aplikacije. Što se tiče vremena potrebnog za prilagodbu aplikacije na novi sustav plaćanja, ističe da se je bilo potrebno duže vrijeme da se utvrdi razlog iz kojeg ne funkcionira sustav naplate te da se izvrši integracija u mobilnu aplikaciju, a to je ovisilo o tehničkoj podršci odabranog operatera (vidjeti e-mailove na listovima 277- 291 te 134-142 spisa). Iako tužitelj smatra da zbog nekompetentnosti tuženika nije provedena integracija sustava naplate u nekom kraćem roku (vještak je naveo da je to nekoliko dana posla, ali da ovisi o iskustvu osobe koja razvija aplikaciju), stav je suda da se navedeno ne može smatrati krivnjom tuženika jer je zbog pogrešnog odabira tužitelja trebalo raditi prilagodbu aplikacije na novi sustav plaćanja, a što je onda utjecalo na rok za dovršenje aplikacije.

34. Slijedom svega navedenoga, stav je ovoga suda da nisu ispunjene pretpostavke odgovornosti za štetu u smislu odredbe članka 1045. ZOO-a na strani tuženika jer je tužitelj nepravovremenim dostavljanjem podataka ili uopće nedostavljanjem podataka koji su bili potrebni za izradu aplikacije, traženjem dodatnih izmjena u zadanim funkcionalnostima te ugovaranjem pogrešnog sustava naplata utjecao na rok za izradu aplikacije te uzrokovao zakašnjenje tuženika u izvršenju ugovorenog djela.

35. Sud će se ukratko osvrnuti i na naknadu štete koju tužitelj potražuje po osnovi troškova reklamiranja i prezentacije mobilne aplikacije na sajmovima u iznosu od 10.507,18 EUR (ranije: 79.166,37 kn) te na izmaklu korist u iznosu od 26.544,56 EUR (ranije: 200.000,00 kn). Iako je s obzirom na utvrđenje suda iz prethodne točke obrazloženja bespredmetno raspravljati o odgovornosti tuženika za naknadu navedene štete, stav je ovoga suda da bi tužitelja trebalo odbiti u ovome dijelu tužbenog zahtjeva čak i u slučaju da se zauzme drugačiji stav od onoga koji je zauzeo ovaj sud. Naime, tužitelj je bio uključen u proces izrade mobilne aplikacije te je u svakom trenutku znao u kojoj je fazi razvoja. Tuženik je izradio prezentaciju s kojom je tužitelj sudjelovao na sajmovima, a troškove koji su nastali u predstavljanju tog

proizvoda koji je još bio u fazi razvoja tužitelj je poduzimao prema vlastitoj procjeni i uz rizik koji takva poduzetnička aktivnost nosi. Osim toga, tužitelj je sam naveo da je mobilna aplikacije bila izrađena po drugome izvođaču i spremna za sezonu 2019. te da je funkcionalna (list 487 spisa). Iz navedenoga slijedi da dio nastalog troška (primjerice troškovi održavanja prezentacije u prostorijama Hrvatske gospodarske komore, odvjetnički trošak za izradu Ugovora o posredovanju u rezerviranju smještaja na plovilu ili charteru između tužitelja i korisnika usluga te između tužitelja i brodarka te Općih uvjeta poslovanja koji su sastavni dio tog Ugovora, trošak Google Playju za otvaranje računa za objavljivanje aplikacije, trošak obrtu Cmyk za digitalni tisak PVC naljepnica, društvu Župančić HR d.o.o. za izradu posjetnica, naljepnica, letaka te banneri, FINA-i za izradu certifikata za potrebe fiskalizacije, društvu INCITO d.o.o. za otvaranje domene na web-u) koji tužitelj potražuje u ovome postupku bi tužitelju nastao u poslovanju i s funkcionalnom mobilnom aplikacijom koja je bila izrađena za sljedeću sezonu te stoga taj trošak ne može opravdano potraživati od ovdje tuženika.

36. Odredbom članka 1089. stavka 1. ZOO-a propisano je da oštećenik ima pravo kako na naknadu obične štete, tako i na naknadu izmakle koristi. Pri ocjeni visine izmakle koristi uzima se u obzir dobitak koji se mogao osnovano očekivati prema redovitom tijeku stvari ili prema posebnim okolnostima, a čije je ostvarenje spriječeno štetnikovom radnjom ili propuštanjem (stavak 3.).

37. Ističe se da pravo na naknadu štete zbog izmakle koristi postoji jedino u slučaju da se izmakla korist mogla osnovano očekivati prema redovnom tijeku stvari ili posebnim okolnostima, a čije ostvarenje je spriječeno štetnikovom štetnom radnjom ili propuštanjem, a ovdje radnjom tuženika. Dokazivanje tih činjenica je na tužitelju, pri čemu nije dovoljno da se radi o mogućnosti ostvarivanja dobitka, već se mora raditi o dobitku koji bi se prema redovnom tijeku stvari ili prema posebnim okolnostima mogao osnovano očekivati. Tužitelj je u tužbi i tijekom postupka isticao da je tek uspostavio kontakte s raznim brodarkima i osobama koje se bave charterom u Hrvatskoj i Crnoj Gori te da su mu obećali suradnju, dok je u e-mailu od 30. svibnja 2018. tužitelj naveo da još ni sa kim nisu dogovarane cijene, da ne zna koje su cijene brodarka ni kako su brodarki napravili raspon godina za određenu cijenu. S obzirom na navedeno, ocjena je ovoga suda da izmakla korist u konkretnom slučaju predstavlja tek neizvjestan ili hipotetski dobitak te da ne postoje objektivni financijski pokazatelji na temelju kojih bi se mogla utvrditi visina izmakle koristi. Naime, tužitelj je predložio financijsko-knjigovodstveno vještačenje, no sam zastupnik po zakonu tužitelja je u svome iskazu od 18. veljače 2025. naveo da nakon izrade aplikacije 2019. zbog korone nije poslovao, a prema ispravama koje je tuženik dostavio u spis i čiju vjerodostojnost tužitelj tijekom postupka nije doveo u pitanje, konkretno bonitetnog izvješća za tužitelja za 2020., 2021. i 2022. (listovi 441-443 spisa), razvidno je da tužitelj nije ostvario u razdoblju od osnivanja društva 2018. do 2022. nikakve prihode. Stoga se prema ocjeni ovoga suda izvođenjem ovog dokaznog prijedloga ne bi mogla utvrditi visina izmakle koristi te da je sud odbio. Ostali dokazni prijedlozi predloženi na ovu okolnost, a to su pribava od Porezne uprave usporednih podataka o dobiti, pribava podataka od istih ili sličnih osoba kao tužitelj, također su odbijeni kao neadekvatni za utvrđivanje visine izmakle koristi budući da se u konkretnom slučaju trebala utvrđivati izmakla korist tužitelja i da se za to ne mogu koristiti poslovni podaci drugih subjekata koji pružaju istu ili slične usluge na tržištu.

38. Slijedom svega navedenoga, sud je na temelju odredaba članaka 597. stavka 3., 599. stavka 1., 1045. i 1089. stavka 3. ZOO-a odbio tužbeni zahtjev kao neosnovan te je odlučeno kao u točki I. izreke presude.

39. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbama čl. 154. st. 1., čl. 155. i čl. 164. st. 1. i 2. ZPP-a. Visina naknade troškova za rad odvjetnika utvrđena je na temelju Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj: 138/2023., dalje u tekstu: Tarifa) i zahtjeva tuženika (list 549 spisa).

40. Sukladno članku 154. stavak 1. ZPP-a stranka koja u cijelosti izgubi parnicu dužna je protivnoj stranci naknaditi troškove postupka te je tuženiku sukladno citiranim zakonskim odredbama dosuđena naknada troškova parničnog postupka prema vrijednosti spora i to za sastav odgovora na tužbu/ podneska od 26. travnja 2021. i sastav podneska od 17. ožujka 2026. (Tbr. 8./1. u vezi s Tbr. 7./1. Tarife), svaki u vrijednosti od 500 bodova. Za zastupanje na ročištima tužitelju je priznat trošak pristupa na ročište 29. veljače 2024., 1. listopada 2024., 18. veljače 2025. i 9. lipnja 2026. (Tbr. 9./1. u vezi s Tbr. 7./1. Tarife), svaki u vrijednosti od 500 bodova. Dakle, tuženiku su priznate radnje u vrijednosti od ukupno 3.000 bodova, a što sukladno Tbr. 54. Tarife iznosi 6.000,00 EUR. Na naprijed navedene troškove sud je tuženiku priznao i PDV u skladu s odredbom Tbr. 46. Tarife, a što ukupno iznosi 7.500,00 EUR.

Osim toga, tužitelju je priznat trošak financijskog vještačenja u iznosu od 400,00 EUR.

41. Slijedom navedenoga, sud je u točki II. izreke rješenja tužitelju dosudio trošak postupka u ukupnom iznosu od 7.900,00 EUR.

42. Sud je odbio zahtjev tuženika za naknadu troškova parničnog postupka u dijelu razlike od priznatog iznosa od 7.900,00 EUR do zatraženog iznosa od 11.775,00 EUR, dakle za razliku od 3.875,00 EUR. Tuženiku nije priznat trošak sastava podneska od 2. travnja 2024. (list 395 spisa) budući da se radi o e-mailu u kojem punomoćnik tuženika moli objašnjenje o održavanju ročišta budući da omaškom nije bila navedena godina održavanja ročišta te je sud to ispravio dopisom od 6. veljače 2024. Tuženiku nije priznat ni trošak sastava žalbe protiv rješenja ovoga suda od 12. travnja 2024. kojim je odbačen kao nepravovremen prijedlog tuženika za povrat u prijašnje stanje zbog propuštanja roka za podnošenje odgovora na tužbu budući da je pobijano rješenje potvrđeno rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-2138/2024 od 15. srpnja 2024. te je žalba tuženika odbijena kao neosnovana i potvrđeno je rješenje ovoga suda, iz čega je razvidno da u odnosu na prijedlog za povrat u prijašnje stanje tuženik nije uspio u sporu. Nadalje, tuženiku nije priznat ni trošak sastava podnesaka od 10. svibnja 2024. i 26. rujna 2024. s obzirom na to da u navedenim podnescima tuženik ne iznosi nove činjenice, već u biti ponavlja prigovore i navode iznesene u podnesku od 26. travnja 2021., dok su isprave priložene u tim podnescima mogle biti priložene uz podnesak od 26. travnja 2021. (prezentacija) ili predane na pripremnom ročištu (bonitetno izvješće za tužitelja za 2020., 2021. i 2022.). Osim toga, sud je rješenjem od 1. listopada 2024. na temelju odredbe članka 299.a stavka 3. ZPP-a odlučio da se neće uzeti u obzir podnesak tuženika od 26. rujna 2024., a koji je na sudu zaprimljen 27. rujna 2024., odnosno tri dana prije održavanja ročišta. Stoga je ocjena suda da navedeni podnesci nisu bili potrebni za vođenje parnice u

smislu članka 155. ZPP-a te je tuženik odbijen u odnosu na razliku do zatraženog iznosa od 11.775,00 EUR te je odlučeno kao u točki III. izreke presude.

43. Budući da je tužitelj izgubio parnicu, sud je odbio njegov zahtjev za naknadom troška parničnog postupka u iznosu od 10.496,45 EUR i odlučio kao u točki IV. izreke presude.

U Zagrebu 15. srpnja 2026.

Sutkinja:
Aleksandra Gumzej

Nacrt odluke izradila:
Teodora Gregurić Šoštarić, viša sudska savjetnica

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske, u roku od 15 (petnaest) dana od dana dostave pisanog otpravka presude, koja se podnosi putem informacijskog sustava e-Komunikacija ovog suda.

DNA:

- tužitelju po pun. uz rješenje za sudsku pristojnu za presudu
- tuženiku po pun.
- spis u kal. 30 dana

Broj zapisa: **9-3088a-cb51d**

Kontrolni broj: **0cea1-8e134-af542**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=ALEKSANDRA GUMZEJ, L=ZAGREB, O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>



unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.